

Zkouška náležitě kouzelnické úrovně

Živlová magie

Student: **Carrie Chambers**

Profesor: **Nerys Heliabel Ghostfieldová**

Školní rok: Zima 2021

*Zadání: Přestože jsme ještě neprobírali tzv. **elementály**, bytosti spjaté s jednotlivými živly, budou právě oni předmětem vaší zkoušky. Přesněji to tedy bude jedna velmi nevyrovnaná a bázlivá **undina**, která se na hradě nedávno objevila zřejmě ve spojitosti s nepovedeným kouzlem některé z potvůrek obývajících hradní sklepení. Přes den se zřejmě někde ukrývá, zato v noci je slyšet její prazvláštní zpěv, na chodbách hradu po ní zůstávají vlhké louže, obláčky mlhy, flekaté vlhké zdi a vyděšené portréty.*

Vaším úkolem je v sobě probudit sílu vodního živlu a tuto nebohou undinu vystopovat, navázat s ní kontakt a případně jí pomoci na místo, kde jí bude dobře, možná bude hledat Podzemní jezero, možná zatouží po divoké vodě v Zakázaném lese, možná ani jedno z toho, možná zatouží po společnosti jiného druhu elementálů... Nebude na škodu se nejdříve v odborné literatuře trošku vzdělat a na kontakt s touto vodní vílou se připravit.

Z vaší práce bych se jakoukoli formou ráda dozvěděla, jak jste onu vodní vílu vystopovala, jaké podoby na sebe tato undina brala, zda se před vámi nějak maskovala, jak vaše setkání (popřípadě i více setkání) probíhalo, jak jste navázaly společnou řeč, co ji trápilo, jak jste se pokusila jí pomoci a jaký výsledek to mělo. Přípsat můžete v závěru vaše dojmy z této živlomagické praxe, jakou zkušenost vám to dalo.

Vypracování:

Tak tedy mi bylo uděleno, abych se, jako čarodějka s vysokou energií vodního živlu, vydala po stopách Undiny, vodního elementála. To především proto, že rozptyluje mladé muže od učení (svým zpěvem, kterým je vábí), zvlhčuje neustále vzduch, takže tu několikero studentů má dýchací potíže, a nechává spoustu louží, které nejen že ničí některý dřevěný materiál na hradě, ale už způsobily i několik naraženin, jak po nich studenti často uklouzli.

Nejdřív jsem tedy zamířila do knihovny (do které zatím naštěstí nezamířila, ovšem kdo ví, kolik knih by se vlhkostí mohlo zničit), abych si o undinách našla víc informací. Našla jsem tedy několik podobností s jinými bytostmi z mytologie. Například se

sirénami, jelikož stejně jako ony láká k sobě svým zpěvem nepozorné muže, ovšem na rozdíl od sirén je netopí. Kolikrát se také podobají jezerním lidem. V každém případě pobývají ve vodě a jsou jako jejími ochránci.

Z těchto nově nabytých informací jsem vyrozuměla, že ji budu muset najít, promluvit si s ní, přeptat se, jaké místo by ráda bránila, a pak ji tam zavést. A tak přišel můj první plán, jak ji vystopovat. Poprosila jsem o pomoc jednoho spolužáka, který se už v minulosti jednou za jejím hlasem vydal. A pak jsem jen čekala, až znovu zabere, a vydala se za ním.

Člověk by ani nevěřil, jak daleko se undin hlas nese. Nejspíš to bylo díky potrubí, které vede ve zdech hradu. Přešel skoro přes polovinu hradu a do umývárny. Když jsem trochu pootevřela dveře a nakoukla dovnitř, viděla jsem před mým spolužákem jako by iluzi nádherné ženy s černými dlouhými vlasy, modrýma očima a pro něj velmi přitažlivou formou postavy. Že je to iluze, bylo vidět na první pohled, jelikož sem tam byl její obraz jako by zvlněný, jako kdyby nebyl stálý. Rychle jsem tedy vešla dovnitř, ale vypadalo to, že ji to celkem vyděsilo. Vmžiku už zmizela ve vodovodním kohoutku a zbyla po ní na zemi jen kaluž vody. Ještě jsem na ni zkoušela v té koupelně volat, ale zřejmě už mě neslyšela, jelikož se mi nedostalo žádné odezvy – pokud tedy nepočítáte s děsem mého spolužáka, který byl, jako by se probral z transu.

Musela jsem tedy k tomu úkolu přistoupit jinak. Znovu jsem se ponořila do knih v knihovně a usilovně hledala něco, co by pomohlo k dalšímu navázání kontaktu. Našla jsem dva další způsoby, které by teoreticky mohly zabrat. Tak jsem se šla rovnou připravit na další.

Pro svou další stopovací „misi“ jsem potřebovala hned několik věcí, díky čemuž to zabralo několik dní. První z nich byl vzorek z vody zanechané po undině. To zrovna trvalo jen chvíli, jelikož po hradě se tvořila spousta nových kaluží, stačilo tedy jen do baňky nabrat trochu dřív, než ji Filch vytře. No a pak zbývalo vytvořit jeden vcelku jednoduchý lektvar. Tedy voda z undiny byla jednou z jeho přísad, ostatní jsem musela objednat z Prasinek a jednu z přísad také sesbírat na výpravě do Zapovězeného lesa. Lektvar se vařil celé 3 dny, pak jsem ho slila do baňky a mrazicím kouzlem zmrazila. Zmražená směs se rozdrtila a ta už se poté dala použít.

Tato drť se má totiž vhodit do vody a měla by přinutit undinu objevit se. Nebyl to zrovna nejmilejší způsob, ale doufala jsem, že tím ji alespoň přiměji vyslechnout mě.

Tak jsem chodila od umývárny k umývárně, vždy zašpuntovala umyvadlo a vpustila tam vodu, a do toho dala kus ledové drti. Ukázala se skutečně na pátý pokus v druhém patře. Tentokrát neměla na sobě iluzi té nádherné ženy, ale ukázala se jako piraña.

Celá však byla tvořena z vody čili mi její zuby naštěstí ublížit nemohly (ačkoli ani nevypadala, že by to někdy měla v úmyslu).

„Vy jste undina, že? Já jsem sem přišla, abych v-“ nestihla jsem ani doříct, když proplula téměř jak duch skrze mne a pryč dveřmi. Donutila jsem ji se ukázat, ale utéct jí to nezabránilo. Akorát mi zmáčela tričko a ani neslyšela, proč jsem ji přiměla se ukázat.

Po důkladné sprše a výměně zmáčeného oblečení za suché jsem přešla ke svému druhému plánu. A tím bylo něco podobného mnoholicnému lektvaru. Tento lektvar však nemění naši podobu na jiného člověka, ale mění naši konzistenci, materiál, ze kterého jsme tvořeni. Opět jsem jen potřebovala vodu zanechanou v kaluži po undině. Tento lektvar byl ovšem mnohem delší, zabral téměř celý měsíc a přesvědčit paní profesorku o vypůjčení některých přísad bylo vcelku složité. Nakonec však můj lektvar s profesorčiným dozorem dopadl téměř bych řekla slavnostně.

Poté jsem část toho vypila a čekala na účinky. Ty přišly téměř vzápětí. Prostoupil mne pohyb téměř jako bych měla každou chvíli vzlétnout a poté zas jako bych tála. Mé tělo se začalo vlnit, nebo to možná byl jen můj pohled, který byl také celý zvlněný. A pak najednou všechno přestalo a já byla... průhledná. Tedy nebylo to jako neviditelný plášť, když jsem se podívala na své tělo, bylo tam. Jen bylo jako z vody. Tedy ani ne jako, prostě bylo z vody. A tak jsem vlastně byla tvořena ze stejné vody, jako ona undina. Mělo to ovšem účinek jen na jednu hodinu, takže jsem si musela pospíšit.

Rychle jsem proplouvala/procházela patry a čekala, až si mne undina všimne. Brzy se tak skutečně stalo – z jedné louže se vynořila jen jako obyčejná koule vody.

„Víš, jak se odsud dostat?“ oslovila mne rovnou, vlastně docela příkře.

„Vím a můžu tě i odsud zavést k některému z jezer!“ odpověděla jsem jí, v hlase znatelné nadšení díky tomu, že se mnou konečně komunikovala. Vypadalo to však, že to v ní vzbudilo podezření.

„A proč tam sama ještě nejsi?“ Dotkla se mé vodové ruky a rychle se zas odtáhla. „To je moje energie. Jsi jen podvodník?“

„No já ti ale opravdu chci pomoci-“ Ovšem to už undina opět zmizela.

Tak všechny mé tři plány vyšly nazmar. Znovu jsem se pohroužila do knih a dala si s nimi tentokrát větší práci. Pak jsem konečně narazila na jednu, která se zdála, že odhalila ten zádrhel.

*„Kdo chce s undinou komunikaci zapříst,
musí všech lží a podvodů se zříct.
Musí jen souznít s vodním živlem,
a toho nedosáhne žádným trikem.*

*Najděte v sobě to vodní jádro,
cestu k undině pak najdete snadno.
Pokud má vám odpovědět,
musíte čisto v srdci mít.*

*Nikdy jí nelžete,
ona vždy to pozná,
a ve chvíli kdy zalžete,
je těžké začít znova.*

*Pokud však máte dobré úmysly,
pak snad vás vyslechne,
jelikož vám vidí do mysli,
a odhalí vaše nesmysly.*

*Tak čestný buď a nelži,
nebuď s undinou ve při.“*

To byl tedy ten problém! Sledovat za ní jednoho z kluků, přimět ji se objevit i přeměnit se v ní, byly všechny podvody. Tudy tedy cesta nevede. A pak tu je ten verš „najděte v sobě to vodní jádro, cestu k undině pak najdete snadno“. Pokud k tomu nepomůže žádné kouzlo, jak v sobě máme probudit vodní živel?

Našla jsem si tedy o něco více o probouzení elementů v nás a zjistila, že jeden z vcelku lehkých způsobů je meditace. Tak jsem se vrátila na pokoj, abych měla dost klidu, usadila se do tureckého sedu a ponořila se do sebe sama. Vlastně jsme si tak trochu i říkali, jak jsou jednotlivé živly cítit – jelikož jsme si říkali, co který živel představuje. Zkoušela jsem se tedy najít někde v sobě právě to. A pak jako by se v té nekonečné tmě objevilo jasně modré světlo. Tedy vypadalo to jako světlo, ale bylo nějak tekuté, jako by se neustále přelévalo. Uvnitř sebe sama jsem k tomuto světlu doplula a vplula přímo do něj. Automaticky se mi otevřely oči a všechno kolem jako by najednou tak nějak pozbylo barvu. Tedy barvu věci měly, ale jakoby vybledlou, jako na staré fotografii. A uprostřed toho všeho byla jakoby jasně zářící modrá cestička z vody. To muselo být ono!

Vydala jsem se tedy po ní, sama jsem se cítila, jak kdybych plula, jak kdyby celý hrad byl vyplněn vodou. Byl to takový stav hluboké relaxace, otupělosti i soustředění.

Cestička ze zářivé vody mne vedla téměř přes celý hrad, opět do jedné z umýváren. Vedla přímo do umyvadla. Nemohla jsem tam za ní, tak jsem jen zůstala stát a oslovila ji.

A k mému částečnému údivu (i úlevě) se skutečně objevila. Tentokrát ne přímo útočně, ale spíše překvapeně i pobaveně.

„To tedy trvalo. Mohla jsi s tím rovnou začít,“ dodala, její tón hlasu zněl lehce pohoršeně. Jen jsem se jí tedy omluvila a zeptala se jí, jak bych jí mohla pomoci.

„No, nevím ani, jak jsem se tady objevila, ale určitě mi to tu nevyhovuje. Jako by tohle místo ze mě vysávalo energii. Jistě, vody tu je dost, ale těch nepříjemných bytostí taky až moc. V potrubích nerada přebývám, kromě toho v nich je ještě stále cítit ten bazilišek, jehož kosti stále ještě vězí v podzemí. V jezeře jsou ti příšerní jezerní lidé s ďasovci. Jediný, s kým se tam dalo bavit, byla ta oliheň. A jezero v Zapovězeném lese je příšerně zanesené! Dostala jsem se tam jen jednou, a rozhodně nemám sílu se tam znova vracet a ještě to čistit.“

Skončila se svým monologem a já vyjeveně zírala, jak si může přírodní duch takhle moc stěžovat. Ale tak, chtěla jsem jí pomoci, tak jí holt pomůžu.

„Takže kdyby se to jezero vyčistilo, tak byste tam šla a byla spokojená?“ zeptala jsem se jí. Jen přikývla. „Tak pojd'te, já vás tam zavedu a vyčistím to.“

Vzala jsem lahvičku, nabrala do ní kus vody, aby se do ní mohla přesunout a cestou neztratila energii.

Cesta nám chvilku trvala, jelikož jí trvalo, než si vzpomněla, které z těch jezer to vlastně bylo. Nakonec jsme však došly správně.

Jezero bylo opravdu příšerně zanesené, což byl možná i důvod, proč tam nežilo moc bytostí, aby je mohla označit za „nepřijatelné ke spolužití“.

Hravě jsem tedy použila několik čistících kouzel, které mám naučené z hodin Kouzelných formulí, a jezero bylo křišťálově čisté. Pak jsem tam vylila vodu z baňky a undina se přede mnou opět objevila. Poděkovala mi a věnovala mi náhrdelník ve tvaru kapky, která se tak blyštěla, že musela být snad z opravdové vody. Po chvíli jsme se rozloučily a já se zas vrátila na hrad.

Za tuhle zkušenost, ačkoli byla vcelku namáhavá a zdlouhavá, jsem opravdu ráda. Sblížilo mne to s undinou, která vyzněla, jakože by si se mnou někdy možná opět ráda pohovořila. Dalo mi to novou znalost s tím, jak k elementálům přistupovat. A také ten

nádherný náhrdelník, který se ukázal jako vskutku skvělý amulet. Vypadalo to, že kdykoli na to mám opravdu náladu, nebo se to hodí, spustí se déšť, a když bych to opravdu potřebovala, tak opět přestane. A od té doby bylo mé spojení s živlem vody také o moc větší.